

читали ся отъ всѣкого, но сердца-та имъ были лукавы и порочны. Они набѣдили Сусаннѣ въ едно важно прѣстѣпленіе, за което, по закона Моисеовъ, виновныя-тъ ся наказвалъ со смърть. Сѣда-тъ приелъ свидѣтельство-то на старцы-тъ за истинно и нашьлъ Сусаннѣ виновнѣ. Нещъ завождали вече да ѣ погубятъ, но Богъ услышалъ молитвѣ-тъ на невиннѣ-тъ; Той испълнилъ съ Духъ Божій Даниїла, който ся явилъ прѣдъ сѣдници-тъ и искалъ отъ нихъ, да ся разгледа изново дѣло-то на Сусаннѣ. Сѣдници-тъ, подсудима-та и клеветници-тъ ся върнѣли пакъ въ сѣдилище-то. Даниїлъ заповѣдалъ да разведѣтъ клеветници-тъ въ разны стаи всѣкий отдѣлно и да ги пытать единъ по единъ. Въ отговори-тъ си противорѣчили единъ другому безсрамны-тъ старцы. Тогава всички видѣли, че Сусанна е невинна, и прославили Бога, Който спасява всѣкого, който ся надѣе на Него. На двама-та клеветника ся паднало на дѣлъ онова, което заслужили: тѣхъ наказали съ смъртно-то наказаніе, което тѣ были приготовили за невиннѣ-тъ Сусаннѣ.

ГЛАВА ХСVІ.

Истуканъ Вилловъ.

Въ едно отъ капища-та Вавилонскы стоялъ идолъ, нарицаемый Виль; той ся почиталъ за първо божество во Вавилонъ. Нему приносили всѣкий день жертвѣ, която состояла отъ четиридесять овцы, отъ дванадесять мѣры найдобро брашно и шесть ведра вино. Самъ си царя-тъ дохадялъ всѣкий день въ храма да ся покланя на идола. Всички вѣрвали, че Виль е живо существо и изада приносимы-тъ нему жертвы; всички му ся молили, всички го почитали за богъ — всички, освѣнь Св. Даниїла и другы-тъ богобоязливы Іудее. Веднажъ царя-тъ попыталъ Даниїла: „за какво ты не рачишь да ся покланяшь Вилу?“ — „За това,“ отговорилъ Даниїлъ, „зачтото